

GENTLEMAN-INBREKER
ARSÈNE
LUPIN

Met dank aan Jérôme en Benjamin voor hun waardevolle adviezen.
– Vincent Maillié

Oorspronkelijke titel: *Arsène Lupin. Gentleman Cambrioleur*
© 2021 Éditions Margot, 20, rue des Gras, 63000 Clermont Ferrand
© 2021 Nederlandse vertaling Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok
Published by arrangement with Daniela Bonerba and Sylvain Coissard

Tekst: Maurice Leblanc
Illustraties: Vincent Maillié
Ontwerp: Anthony Martinez en Boris Sabatier
Vertaling: Debby Nieberg/Vitataal
Redactie: Vitataal
Zetwerk Nederlandse versie: Indruk Grafisch Ontwerp

D/2021/0034/350
ISBN 978 90 02 27468 8
NUR 274, 302

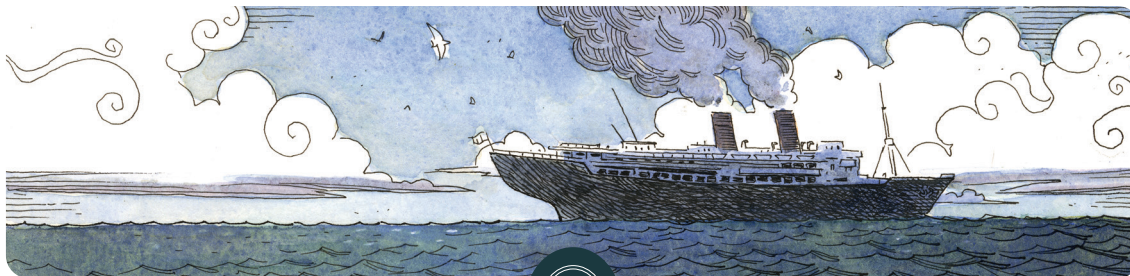
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

GENTLEMAN-INBREKER
**ARSÈNE
LUPIN**

GESCHREVEN DOOR
MAURICE LEBLANC

GEÏLLUSTREERD DOOR
VINCENT MALLIÉ

I

DE ARRESTATIE VAN ARSÈNE LUPIN

Wat een vreemde reis! En toch was hij zo goed begonnen. De voortekenen waren nog nooit zo gunstig geweest. De *Provence* was een snelle, comfortabele oceaanstomer met een bijzonder aardige kapitein. Onder de passagiers waren veel mensen uit de hogere kringen. Er ontstonden relaties en er werd gezorgd voor vermaak. We hadden het heerlijke gevoel dat we van de wereld waren afgesneden en op onszelf waren aangewezen, alsof we op een onbewoond eiland zaten en daardoor vanzelf nader tot elkaar kwamen.

En we kwamen nader tot elkaar...

Heb je wel eens nagedacht over de bijzondere en onvoorspelbare situatie wanneer een aantal mensen die elkaar nog niet kennen enkele dagen lang tussen de oneindige hemel en de eindeloze zee met elkaar samenleven en allen de onstuimige zee, het angstaanjagende gebeuk van de golven en de verraderlijke rust van kalm water het hoofd bieden?

Het is eigenlijk een soort beknopte vorm van het leven zelf met zijn stormen en hoogtepunten, zijn eentonigheid en verscheidenheid. Misschien geniet je daarom wel nog intenser en met meer plezier van die korte reis waarvan het einde aan het begin al zichtbaar is.

Maar sinds een paar jaar is er nog iets wat sterk bijdraagt aan de beleving van de overtocht: het drijvende eilandje is nog steeds verbonden met de wereld waar je van weg dacht te zijn. Er is namelijk één verbinding die blijft bestaan en die zelfs midden op zee niet echt wordt verbroken: de draadloze telegraaf. Berichten uit een ander universum komen op bijzonder geheimzinnige wijze binnen. Hierbij zie je geen ijzeren draden waar het onzichtbare bericht doorheen glijdt. Het mysterie is nog ondoorgrondelijker en poëtischer. Dit nieuwe wonder kun je alleen verklaren als je denkt aan de vleugels van de wind.

De eerste uren hadden we dan ook het gevoel dat we werden gevolgd en geëscorteerd, en zelfs werden geleid, door die verre stem die af en toe iemand van ons enkele woorden van elders toefluisterde. Ik kreeg bericht van twee vrienden. Tien of twintig anderen stuurden ons door de ether hun bedroefde of vrolijke afscheidsgroet.

Op de tweede dag, op een onweersachtige middag op vijfhonderd mijl van de Franse kust, kwam er via de draadloze telegraaf een bericht binnen dat luidde:

'Arsène Lupin aan boord, eerste klas, blond haar, wond rechteronderarm, reist alleen, onder de naam R...'

Precies op dat moment weerklonk er een zware donderslag in de donkere hemel. De elektriciteitsgolven vielen weg en de rest van het bericht bereikte ons niet meer. Van de naam waar Arsène Lupin zich achter verschool, wisten we alleen de eerste letter.

Als het een ander bericht was geweest, hadden de marconisten, de purser en de kapitein het beslist zorgvuldig geheimgehouden. Maar er zijn van die voorvallen waar zelfs de meest strikte geheimhouding niet tegen opgewassen is. Nog diezelfde dag, zonder dat iemand kon zeggen hoe het nieuws was uitgelekt, wisten wij allemaal dat de beroemde Arsène Lupin zich schuilhield in ons midden.

Arsène Lupin in ons midden! De kranten stonden al maandenlang bol van de daden van de ongrijpbare inbreker. De raadselachtige figuur met wie de oude Ganimard, onze beste rechercheur, een strijd op leven en dood had gevoerd met een opzienbarende wending. Arsène Lupin, de onconventionele gentleman die alleen opereerde in kastelen en salons en die op een nacht, toen hij het huis van baron Schormann was binnengedrongen, met lege

handen was vertrokken en zijn kaartje had achtergelaten met daarop geschreven: *Arsène Lupin, gentleman-inbreker, komt terug wanneer het meubilair authentiek is.* Arsène Lupin, de man van duizend vermommingen: chauffeur, tenor, bookmaker, rijkeluiszoon, puber, grijsaard, handelsreiziger, Russische arts, Spaanse stierenvechter.

Stel je eens voor: Arsène Lupin die zomaar rondliep in de vrij beperkte ruimte van een oceaanstomer, sterker nog, in dat kleine hoekje van de eersteklas waar iedereen elkaar steeds tegenkwam, in de eetzaal, in de salon, in het rookvertrek. Arsène Lupin, misschien was hij wel die heer... of die andere... mijn tafelenoot... mijn hutgenoot.

‘En dat nog vijf etmalen lang!’ riep miss Nelly Underdown de volgende dag uit. ‘Dat is onverdraaglijk. Ik hoop dat hij wordt opgepakt.’

En tegen mij: ‘Meneer d’Andrésy, u staat op zulke goede voet met de kapitein, weet u niets?’

Ik had heel graag iets willen weten om miss Nelly een plezier te doen. Zij was een van die prachtige vrouwen die overal meteen de aandacht trekken. Zowel hun schoonheid als hun rijkdom is adembenemend en ze zijn altijd omringd door vurige aanbidders.

Ze was in Parijs opgevoed door een Franse moeder en was nu op weg naar haar vader, de steenrijke Underdown in Chicago. Ze reisde samen met een van haar vriendinnen, lady Jerland.

Ik stond al meteen vanaf het begin open voor wat geflirt. Maar haar charmes brachten me in verwarring toen we elkaar tijdens de reis al snel beter leerden kennen en ik voelde me te geëmotioneerd om te flirten wanneer haar grote donkere ogen in de mijne keken. Maar ze liet mijn avances met een zekere welwillendheid toe. Ze verwaardigde zich te lachen om mijn grapjes en luisterde geïnteresseerd naar mijn anekdotes. De aandacht die ik haar gaf, leek een vage sympathie bij haar op te wekken.

Eén rivaal baarde me wel wat zorgen: een vrij knappe, elegante, gereserveerde jongeman aan wiens zwijgzaamheid zij soms de voorkeur leek te geven boven mijn meer ‘extraverte’, Parijse manier van doen.

Hij was bij het groepje aanbidders rond miss Nelly toen ze mij die vraag stelde. We hadden ons aangenaam geïnstalleerd in schommelstoelen op het dek. De lucht was opgeklaard na het onweer van de vorige dag. Het was een heerlijk tijdstip.

‘Ik weet niets specifiek, juffrouw,’ antwoordde ik, ‘maar misschien kunnen we zelf een onderzoek instellen, net zoals de oude Ganimard, de persoonlijke vijand van Arsène Lupin, zou doen.’

‘O, nu loopt u wel erg hard van stapel!’

‘Hoezo? Is het dan zo ingewikkeld?’

‘Heel ingewikkeld.’

‘U vergeet dat we al aanknopingspunten hebben om het op te lossen.’

‘Welke aanknopingspunten?’

‘Ten eerste laat Lupin zich meneer R... noemen.’

‘Een nogal vaag signalement.’

‘Ten tweede reist hij alleen.’

‘Daar heb je ook niet veel aan.’

‘Ten derde is hij blond.’

‘Nou en?’

‘We hoeven dus alleen maar namen weg te strepen van de passagierslijst.’

Ik had die lijst in mijn zak. Ik haalde hem tevoorschijn en nam hem door.

‘Ik zie om te beginnen dat er maar dertien mensen zijn die in aanmerking komen vanwege de beginletter van hun naam.’

‘Dertien maar?’

‘In de eerste klas wel. Van deze dertien heren R. reizen er, zoals je zelf kunt zien, negen met vrouw, kinderen of bedienden. Dan blijven er vier mannen over die alleen reizen: de markies De Raverdan...’

‘Secretaris op de ambassade,’ onderbrak miss Nelly. ‘Ik ken hem.’

‘Majoor Rawson...’

‘Dat is mijn oom,’ zei iemand.

‘De heer Rivolta...’

‘Present,’ riep een van ons, een Italiaan wiens gezicht schuilging achter een prachtige zwarte baard.

Miss Nelly barstte in lachen uit.

‘Meneer is niet echt blond.’

‘Dan moeten we concluderen,’ ging ik verder, ‘dat de schuldige de laatste op de lijst is.’

‘En dat is?’

‘Dat is de heer Rozaine. Kent iemand de heer Rozaine?’

Iedereen zweeg. Maar miss Nelly richtte zich tot de zwijgzame jongeman die zo vaak in haar buurt was, wat mij dwarszat, en zei: ‘Nou, meneer Rozaine, reageert u niet?’

Iedereen keek naar hem. Hij was blond.

Ik moet toegeven dat ik een lichte schok door me heen voelde gaan. En de ongemakkelijke, drukkende stilte gaf aan dat de andere aanwezigen die beklemming ook voelden. Dat was trouwens absurd, want niets in het gedrag van deze heer maakte hem verdacht.

‘Waarom ik niet reageer?’ zei hij. ‘Omdat ik met mijn naam, als reiziger alleen en met mijn haarkleur voldoe aan alle criteria en tot dezelfde conclusie ben gekomen. Ik denk dat ik moet worden opgepakt.’

Hij zag er merkwaardig uit toen hij dat zei. Zijn dunne lippen, twee starre streepjes, werden nog dunner en verbleekten. Door zijn ogen liepen bloedrode adertjes.

Hij maakte natuurlijk maar een grapje, maar zijn uiterlijk en houding maakten indruk op ons.

Miss Nelly vroeg argeloos: ‘Maar u bent niet gewond?’

‘Dat klopt,’ zei hij. ‘Er is geen wond.’

Met een nerveuze beweging stroopte hij zijn mouw op en ontblootte zijn arm. Maar meteen viel mij iets op en mijn blik kruiste die van miss Nelly: hij liet zijn linkerarm zien.

Ik wilde daar net wat van zeggen toen onze aandacht werd afgeleid doordat lady Jerland, de vriendin van miss Nelly, aan kwam rennen.

Ze was van streek. We verdrongen ons om haar heen en na veel moeite wist ze uit te brengen: ‘Mijn sieraden, mijn parels. Ze hebben alles meegenomen!’

Later ontdekten we dat niet alles was meegenomen. Het was nog merkwaardiger: er was een selectie gemaakt.

Uit een diamanten ster, een hanger van cabochon robijnen, halssnoeren en armbanden, die alle kapot waren gemaakt, waren niet de grootste stenen weggenomen, maar alleen de fraaiste, de kostbaarste, de exemplaren met ogenschijnlijk de meeste waarde die de minste ruimte innamen. De zettingen lagen op tafel. Ik zag ze, wij allemaal zagen ze liggen, ontdaan van hun edelstenen als bloemen waar de schitterende en kleurige blaadjes af zijn geplukt.

Om deze klus te klaren had iemand op het tijdstip dat lady Jerland thee dronk, op klaarlichte dag en in een drukke gang, de deur van de hut open moeten breken, een zakje moeten vinden dat verstopt zat onder in een hoedendoos, dit moeten openen en een keuze moeten maken!

Slechts één naam lag iedereen op de lippen. Alle passagiers dachten hetzelfde toen de diefstal bekend werd: Arsène Lupin. Het was inderdaad zijn ingewikkelde, geheimzinnige, ondoorgrondelijke werkwijze, die tegelijkertijd ook een logica had, want het zou moeilijk zijn geweest om een grote hoeveelheid sieraden te verbergen, terwijl dat veel minder lastig was met afzonderlijke, kleine parels, smaragden en saffieren.

Bij het diner bleven de twee stoelen rechts en links van Rozaine leeg. ’s Avonds hoorden we dat hij bij de kapitein was ontboden.

